

El crit dels marginats

Creiem en el crit dels marginats
que des de la seva situació d'injustícia,
de pobresa, de fam i violència
tenen el coratge intacte
per cridar i fer sentir la seva veu.

Creiem que Déu,
ple d'Amor i de Misericòrdia
viu als barris de la gent exclosa,
en "els barris perifèrics" de les nostres ciutats inhumanes.

Creiem en un Déu
que somia per a les prostitutes,
per als drogoaddictes,
borratxos, captaires i delinqüents
una situació millor.

Creiem en Jesús
que es fica de ple en la vida de les persones.
Que cura, toca, acaricia, aixeca,
denuncia.

Creiem en Jesús Ressuscitat
que omple de pau i d'esperança
la vida dels homes i dones empobrits.

Creiem en l'Esperit Sant
capaç d'arrencar i destruir
el pecat d'una societat, la nostra,
que construeix i planifica els barris marginats,
que gasta els seus diners en armaments
i diu sense rubor que "no hi ha per a tots".

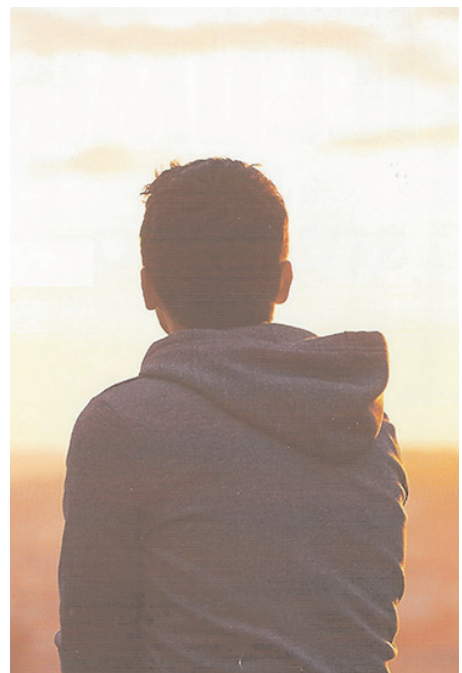
Creiem en l'Esperit
que escandalitza el cor de l'home incrèdul d'avui
quan assumeix la realitat dels exclosos
i crida amb ells pel seu alliberament
i els crida a viure en pau i dignitat.

Creiem en una Església
entestada a complir la Paraula de Jesús:
"Veniu a la meua els cansats i afeixugats
que Jo us a alleujar".

Una Església que acull,
s'enfanga i compromet.
On la gent trencada i amb parracs
té un lloc i una paraula.

Amor

Amor és la porta entrebadada, amb les finestres de bat a bat,
és el vent que s'atorbona
és el **CRIT** de la immensitat, i el murmuri de Déu,
que inviten a deixar la teva casa closa
per anar vers un altre que has volgut curullar amb la vida,
perquè l'estimes i el vols estimar.
Estimar és voler l'altre lliure, i no pas seduir-lo,
i afranquir-lo de lligams, si resta presoner,
perquè també ell pugui dir "t'estimo".
Estimar és voler amb totes les forces el bé de l'altre abans i tot del teu,
i fer-ho tot perquè l'estimat creixi i s'esbadelli,
esdevenint cada dia l'home o la dona que has d'ésser
i no pas el que tu vols modelar a la imatge dels teus somnis.
Estimar és creure en l'altre i fer-li confiança,
creure en les seves forces ocultes, en la vida que l'habita,
i, tant se val les pedres que calgui solleva per aplanar la senda,
és decidir de seguir coratjosament els viarans del temps,
no pas per cent dies, ni mil, ni deu mil,
sinó per un pelegrinatge que no s'acaba mai, car dura per sempre.
Estimar és acceptar de patir, de morir a si mateix, per viure i fer viure,
puix qui pot per un altre oblidar-se sense patir.
I qui pot renunciar a viure per a si mateix,
Sense que mori en ell quelcom de seu?
Estimar és tot això i més encara,
que estimar és obrir-te a l'Amor Infinit, és deixar-te estimar,
i, transparent a aquest amor que et ve, sense faltar-te mai,
és permetre a Déu d'estimar aquell qui tu,
lliurement, decideixes d'amar.
perquè Nadal, germans, és l'Amor.

Agustí, fill de llàgrimes

“Aquesta pel·lícula sobre la vida de sant Agustí es va estrenar a l’Ateneu de Barcelona, el 16 de gener, en una iniciativa conjunta del Secretariat Diocesà d’Ecumenisme de l’Arquebisbat de Barcelona juntament amb l’entitat cultural Àgape. El film sobre el gran filòsof cristià, s’havia pogut veure per primera vegada al Vaticà, el gener del 2018.

“Augustine, son of her tears”, ha estat un projecte de sis anys, dirigit per Samir Seif i realitzat íntegrament per nord-africans, que ha tingut suport econòmic dels governs algerià i tunisià. Sant Agustí d’Hipona és considerat un heroi nacional a Algèria i Tunísia, on va néixer i va passar la seva joventut.

La pel·lícula comença quan Hedi, un jove cineasta algerià, que viu a París, rep l’encàrrec de filmar un documental sobre sant Agustí. Aquest treball l’obliga a endinsar-se en les seves pròpies arrels algerianes. Llegint la biografia del sant, “Confessions” i entrevistant especialistes en la vida d’aquest gran filòsof cristià, se’n dona que la vida d’aquell home del segle IV, no és tan diferent de la seva.

Però si hem de destacar un personatge, que va marcar la vida de sant Agustí, és sens dubte, la seva mare, Mònica, que va conèixer el cristianisme gràcies a una criada perquè la seva família era pagana. Interpretada amb gran convicció per Aicha Ben Ahmed, Mònica sen’s presenta com una dona d’una fe profunda, que prega i prega sense defallir perquè el seu fill Agustí es converteix a la fe cristiana. Però Agustí, durant uns anys, prefereix divertir-se i busca la veritat per altres camins.

D’aquí el títol del film, les llàgrimes que Mònica va vessar -que ens recorden tantes mares que pateixen i resen al Senyor pels seus fills- no van estar en va. Sant Agustí va abraçar el cristianisme i es va batejar a l’edat de 28 anys.

Glòria Carrizosa Servitje

SECRETARIAT DIOCESÀ DELS MARGINATS

Qui som

La comunitat cristiana, des de la seva fundació, sempre s'ha ocupat dels marginats. Els marginats són aquells que per raons econòmiques, de raça, cultura, salut, limitació física o psíquica, comportament o ideologia, no tenen accés fàcil a un lloc dins la societat ni als seus béns.

És en continuïtat amb aquesta història que l'Assemblea Diocesana de l'Església de Barcelona, l'any 1981, pren consciència del problema de la marginació i crea el Secretariat Diocesà de Pastoral de Marginació, que entre d'altres funcions té la de "coordinar i posar al dia la tasca que porten a terme en matèria de marginació els religiosos, laics i preveres". El primer responsable va ser Mn. Oriol Xirinacs que va ser-hi fins el 1997. Durant aquesta etapa es van crear el Centre Joan Salvador Gavina i l'entitat Anem per feina.

L'any 1997 es realitzà una remodelació de l'organigrama de la diòcesi on va crear tres delegacions generals d'entre les que hi havia la de pastoral social que encomanà a Mn. Salvador Bacardit. Aquesta delegació va agrupar el secretariat diocesà per als marginats. Des de 2004 fins el setembre de 2018 el Delegat de Pastoral Social fou Mn. Josep M Jubany i en aquest període el Secretariat de marginats formava part d'aquesta Delegació.

Des del setembre de 2018 el Director del Secretariat és l'Àngel Zambrana i el Secretariat està inclòs en la Delegació de Pastoral Social i Caritativa.

Secretariat Diocesà pels Marginats
Sant Pau, 101
(Parròquia de Sant Pau del Camp)
08001 Barcelona
Telèfon 933176397
e-mail: sdmarginacio@arqbcn.cat

Objectius

L'objectiu últim del Secretariat Diocesà pels marginats és l'evangelització entesa com un alliberament total de la persona.

El Secretariat té present que si hi ha marginats, és, perquè hi ha una societat que margina. Per això l'acció de l'Església ha de preparar la persona del marginat per incorporar-se a una comunitat humana i fer front a les causes de la marginació, amb un esperit servicial, solidari i crític; sempre en proximitat, sintonia i comunió amb les persones i situacions de marginació. Alhora que ha de predisposar i educar la ciutadania a acollir els marginats, acompanyar-los i integrar-los en la vida social. Conscients de la gravetat que avui té el problema de la marginació, el Secretariat procurarà suscitar vocacions, tant entre els laics com entre els religiosos per atendre aquest camp.

Podeu col.laborar amb nosaltres:

1. Donant-nos la vostra opinió sobre Eines.
2. Fent-nos arribar les adreces electròniques de persones o entitats interessades en rebre els nostres materials.
3. Compartint amb nosaltres els vostres materials pastorals sobre la marginació i el Quart Món.

Moltes gràcies a tots i a totes!

